

ling. Derfor har vi forsøgt at lave redegørelsen således, at den lægger op til debat, og jeg kan sige – hvad fru Eva Kjer Hansen sikkert også bliver glad for at høre – at det gør den også. Mange steder diskuterer man den, og det synes jeg faktisk er en god måde at få skabt debat om ligestillingen på. Vi kunne også have valgt at lave en kedelig redegørelse, som vi kunne have læst herinde helt for os selv, men vi har forsøgt en anden vej.

Så vil jeg sige til fru Eva Kjer Hansen, at jeg er meget enig i, at vi skal fortsætte debatten om, hvordan vi får familieliv og arbejdsliv til at hænge bedre sammen, og jeg er enig i, at arbejdsmarkedets parter har en stor rolle at spille her. Hvis vi skal opnå en bedre balance mellem arbejdsliv og familieliv, kræver det mange aktører og bestemt også arbejdsmarkedets parter deltage, og derfor har jeg arrangeret en høring om sammenhængen mellem familieliv og arbejdsliv, hvor der både kommer repræsentanter fra arbejdsmarkedets parter, mænd, som har valgt at tage børnepasningslov og valgt at prøve at være det gode eksempel, og mange andre, så vi i fællesskab kan diskutere, hvordan vi opnår en bedre sammenhæng mellem arbejdslivet og familielivet. Derfor har jeg også tænkt mig at fortsætte de uformelle drøftelser med arbejdsmarkedets parter om, hvad de kan gøre for at skabe et arbejdsmarked, hvor der er mere plads til, at både mænd og kvinder kan passe familien og arbejdslivet samtidig.

Så stillede fru Eva Kjer Hansen et spørgsmål om, hvordan vi når ud til de etniske minoriteter med denne ligestillingsdebat. Flere var inde på det samme spørgsmål. Hr. Egil Møller, fru Yvonne Herløv Andersen og hr. Søren Søndergaard kom alle sammen ind på denne problemstilling, og den vil jeg gerne knytte et par kommentarer til.

Jeg vil sige, at vi i regeringen ønsker åbenhed og tolerance over for de fremmede kulturer. Vi afviser stereotype og platte forenklinger, der slår kønsmønstrene blandt de etniske minoriteter over én kam og fremstiller de etniske minoriteters kønssyn, som om det er ens for dem alle. Etniske minoriteter er ikke ens, men repræsenterer en mangfoldighed af forskellige kulturer.

Men jeg vil også gerne understrege, som flere talere i dag har understreget, at det er et urokkeligt princip for regeringen, at demokratiske rettigheder skal gælde alle borgere i dette land. Alle skal have mulighed for frit at vælge det liv, de gerne vil leve, uanset køn og uanset etnisk

baggrund. Det gælder valg af uddannelse, det gælder valg af erhverv, og som fru Yvonne Herløv Andersen sagde her fra denne talerstol, gælder det bestemt også valget af ægtefælle.

Vi vil ikke acceptere, at unge tvinges ind i ægteskaber. Tvangsægteskaber er en krænkelse af den enkelte, er et angreb på den enkeltes frihed. Men mange unge mennesker med anden etnisk baggrund lever i en konflikt mellem to kulturer; de er tæt knyttet til deres familie, men gennem skolen og uddannelsen er de også stærkt påvirkede af den danske kultur og den danske virkelighed. Dette kultursammenstød kan ofte være meget belastende for de unge, og det kan skabe ensomme og ulykkelige mennesker. Det skal vi selvfølgelig gøre, hvad vi kan for at tage hånd om, og derfor har regeringen også denne problemstilling højt på sin liste.

Jeg har for nylig afholdt møde med indenrigsministeren, hvor vi blandt andet drøftede, hvad vi kan gøre for at hjælpe de unge indvandrere med deres problemer, også i forbindelse med tvangsægteskaber. Regeringen har ved indenrigsministeren støttet indvandrerorganisationerne, der arbejder med problemet med tvangsægteskaber, og har støttet pigeclubber og ungdomsklubber, der har oprettet rådgivninger for unge indvandrere. For at fremme rådgivningen vil regeringen også yde tilskud til oprettelse af rådgivningscentre, også uden for de store byer – noget, som bl.a. hr. Søren Søndergaard efterlyste i sit indlæg.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi løbende har fokus på det her emne, og derfor vil indenrigsministeren og jeg sammen tage rundt til rådgivningscentre og klubber rundt omkring i landet for at starte debatten og for at sætte fokus på hele denne problemstilling.

Til fru Henriette Kjær vil jeg sige, at jeg er meget glad for tilkendegivelsen af, at De Konservative sammen med regeringen vil arbejde aktivt for at komme uligelønnen til livs. Uanset hvor mange gange hr. Frank Dahlgaard bruger tiden i Folketinget til at påstå, at der ikke er uligeløn mellem kvinder og mænd, bliver uligelønnen ved med at være der. Det er sådan, at vi i det danske samfund i dag har en uforklaret lønforskel mellem mænd og kvinder på 12 pct. Denne lønforskel kan ikke forklares med uddannelse, med fravær, med anciennitet eller med familieforhold, men kun med forskelligt køn, og vi skal kæmpe for, at det forhold bliver ændret, så vi får ligeløn mellem kvinder og mænd.